

Sarals Jensen: Sidste Gang, der blev forelagt et Forslag her i Tinget om Ulykkesforsikring, var den 18de November 1891, da det nu afdøde Medlem fra Vejle (Berg) indbragte sit Forslag herom. Siden den Tid har denne Sag hvilet. De 4 Aar ere gaaede, uden at der hverken fra Regeringens eller privat Side er kommet nogen Anhydning til, at Sagen burde forhandles. Jeg tror dog, at man maa se saaledes paa denne Sag, at den i fuldeste Forstand er en Samfundssag. Det er jo ogsaa erkendt af den høje Regering, idet den i 3 Aar har ført et Lovforslag om Sagen gennem Tinget, og det er fra alle Sider indrømmet under Diskussionen om Sagen, at den er af uamaadelig Betydning ikke blot for Samfundet, men ogsaa for, hvad man kalder den store, arbejdende Befolkning. Det er derfor ganske naturligt, at vi have søgt at faa Diskussion om denne Sag bragt i Gang igen og ved at bringe Forslag derom frem mulig give Stødet til, at dette Spørgsmaal, som er paatrængende, kan blive løst i en nær Fremtid. Det Forslag, vi have tilladt os at indbringe, gør ikke Fordring paa at være noget fuldkomment. Det kunde ikke godt blive det paa den Maade, hvorpaa det er tilvejebragt, idet det for en væsentlig Del er det tidligere Regeringsforslag, som der er lagt nogle ny Tanter ind i. Det giver sig ikke ud for at være noget saa fuldkomment, at selv vi vilde kunne sige, at det kunde være rigtigt at vedtage det i den Skikkelse, hvori det her foreligger, men vi tro at turde sige, at saaledes som det foreligger, vil det kunne være et Grundlag for Diskussionen, hvorpaa der kan arbejdes videre saaledes, at Sagen derefter mulig kan nærme sig sin Løsning. Regeringsforslaget, som i sin Tid var fremlagt her, mødte mange og ret vægtige Indvendinger fra forskellige Sider her i Tinget, og det turde vel være Grunden til, at Regeringen ikke har optaget Sagen senere. Der blev sagt, og det blev paavist, at det var et tungt og besværligt Maskineri at arbejde med. Det blev sagt fra alle Sider her i Salen, og det var ogsaa rigtigt efter den Skikkelse, Forslaget da havde. Der blev indvendt, at det vilde være meget vanskeligt at træffe Grænserne for, hvem der bør være forsikret, under hvilke Forhold de bør være forsikrede, og hvem der skal betale Forsikringen. Det blev paavist ved mange Eksempler, hvor vanskeligt det vilde være at finde disse Grænser og finde dem saaledes, at man kunde sige, at der ikke var nogen som helst Uretfærdighed deri, i alt Fald ingen større Uretfærdighed. Det var efter den Maade,

hvorpaa Regeringsforslaget var bygget, naturligt, at disse Indvendinger maatte komme. Regeringsforslaget var, som ærede Medlemmer maaste ville erindre, bygget saaledes, at det delte Bedrifterne i forskellige mer eller mindre farlige Virksomheder. Det vil sige, man delte den industrielle Bedrift og fraskilte den ikke farlige Bedrift. Den, der ikke var i saa høj Grad faretruende for Arbejderne, skulde slet ikke med. De farlige Erhverv delte man igen i forskellige Fareklasser, og derefter skulde senere det Bidrag paalignes, som Arbejdsgiverne skulde udrede til Ulykkesforsikringen, eller rettere, som den højtærede Minister den Gang udtrykte sig: der skulde søges efter den samlede Arbejds løn i hver Fareklasse. Saaledes vare Forholdene ordnede for Industriens Vedkommende. Underledes var det for Landbruget og Søfarten o.s.v. Disse Erhverv vare stillede paa en helt anden Maade, idet man ikke delte dem i farlige og mindre farlige. I det hele taget tog man ganske anderledes paa disse Samfundsklasser end paa de industrielle. Det blev den Gang fremhævet, at naar man lagde den samlede Arbejds løn til Grund for, hvorledes Arbejdsgiverne skulde betale til Ulykkesforsikringen, vilde dette kun føre til, at det blev Arbejderne selv, der kom til at betale det, at det blev Arbejderne, det blev lagt over paa, idet Arbejdsgiverne vilde søge at stubbe Byrden fra sig, og naar de ikke kunde føre den over paa Forbrugerne, hvad der jo vilde være meget vanskeligt, vilde de søge at føre den over paa Arbejds lønnen. Dette mødte Modstand fra alle Sider, idet man mente, det ikke burde lægges over paa Arbejds lønnen. Fra forskellige Sider er der jo rejst det Spørgsmaal, om der i de mere faretruende Sag gaves en Risikopræmie. Dette ere de lærde meget uentige om. Nogle sige, at Risikopræmien er der, andre, at den ikke er der. Men hvad enten man finder, at Risikopræmien er der eller ikke, vilde denne Ordning være højt uretfærdig enten til den ene eller til den anden Side, idet enten Arbejdsgiveren eller Arbejderne kom til at bære meget mere, end de bare tilforn. Jeg mener nu, at der i de farlige Sag ikke er i Lønnen nogen Risikopræmie. Det er kun i ganske enkelte Tilfælde, i særlig farlige Sag, jeg har erfaret, at der fra Arbejdernes Side kan rejses Krav paa en noget højere Løn paa Grund af Farligheden. Disse Eksempler ere saa faa — der er maaste kun et eller to Eksempler i den sidste halve Snes Aar —, at man godt kan holde dette uden for Diskussionen. Ordningen blev altsaa søgt saaledes, at de farlige Sag skulde betale til Præmien, eftersom Arbej-